

Prolog

Årsmötet i mars 2019 utsåg fyra hedersmedlemmar: Tore Hansson, Nils Steen, Elwe Nilsson och Jörgen Stark. De har alla varit mycket betydelsefulla för klubbens tillkomst och utveckling.

Deras erfarenheter och minnen liksom många andras erfarenheter och minnen från klubbens nu drygt trettioåriga tid borde dokumenteras på något sätt. Tanken att göra detta har funnits en tid. Redan året efter avtalet med Golf4Golfers började Tore Hansson och jag gå igenom klubbens gamla handlingar och dokument. Tores avsikt var att klubbens verksamhet skulle dokumenteras och sparas till eftervärlden. Men hans sjukdom hindrade honom från att fullfölja detta. Han var med och startade klubben. Han var med sin kunskap och sin energi en viktig person för att realisera byggandet av banan. Utan hans insatser hade det inte blivit någon bana och denna berättelse hade aldrig kommit till.

Denna berättelse är inte någon komplett redovisning av klubbens verksamhet. En sådan skulle ta lång tid att skriva och knappast någon skulle läsa den. Den är ett antal axplock av händelser baserade på underlag från ett stort antal protokoll som skrivits genom åren. Den bygger också på underlag från medlemsblad som "Drivar och Duffar" och efterföljaren "Tee Times" med information i olika former. Huvuddelen av de citat som återfinns i texten är från dessa handlingar. Jag har också haft förmånen att ta del av ett stort antal bilder från banans tillblivelse. Tore hade samlat alla dessa underlag. Sist, men inte minst, har jag fått möjligheten att ta del av ett femtontal medlemmars minnen.

Min ambition har varit att återge de större dragen i klubbens utveckling kompletterat med händelser ur medlemmarnas perspektiv. Jag är medveten att många fler har minnen att berätta. Det kanske får bli till en annan utgåva. Vi har alla var och en sin egen berättelse av vad som varit och varför det är som det är.

Jag riktar ett varmt tack till alla dem som jag intervjuat. Jag vill speciellt postumt tacka Tore Hansson som hade kunskapen som krävdes för att realisera banans tillkomst. Jag vill också speciellt tacka Nils Steen som var instrumentell för verksamheten från start fram till millennieskiftet och jag vill framför allt tacka Tore Nordlund som varit med och stöttat klubben ända sedan starten fram till överlåtelsen till G4G och som välvilligt sakgranskat denna berättelse.

Sollentuna 12 september 2019

Bengt Hörnsten

1. Från idé till spelstart

Den 2 februari 1988 kl 18.30 samlades 8 personer i ridhuset på Veda. De var ett antal driftiga personer med stora golfhjärtan. De hade Lindö som hemmaklubb men tyckte att atmosfären där började präglas av viss snobbighet och överdrifter som inte alltid stämde med golfens grundtankar. En idé växte fram att starta en egen golfklubb med en egen bana och driva denna som en familjeklubb med rekreations- och trivselaspekterna i centrum. De beslöt att bilda en golfklubb "vars syfte skall vara att anlägga och driva en golfbana vid Veda". En interimsstyrelse skapades med George Palasoff som ordförande. Övriga medlemmar var Tore Hansson, Nils Steen, Claes Bjärle, Jan Bergström, Göran Gustavsson och Nils Tollhagen. Vid det följande mötet trädde även Sten Vågeteg in i styrelsen. Tollhagen kom att medverka endast några veckor. Bergström och Gustavsson medverkade ett år.

Nu vidtog en intensiv period. Den aktuella marken ägdes av kommunen men arrenderades av Rune Mattson på gården Veda. Ett antal legala dokument började formuleras. Kontakter togs med banarkitekten Sune Linde som engagerades att rita en bana "i harmoni med naturen". Kontakter togs med byggföretag JCC om bygget av banan. Sammanhållande i allt om banan var Tore Hansson. Marken som banan anlades på var inte den lättaste platsen att bygga på. När Nils Steen några år senare tackade för sig som klubbordförande skrev han att "han haft förmånen att från första parkett kunna se hur en golfbana uppstår ur ett tuvträsk". Kontakter togs med SGF och med bank. Riksantikvarieämbetet kom och grävde. Stadgar började skrivas. Kostnadsförslag att bygga banan togs in från JCC. Ansökan om medlemskap i SGF skickades in och beviljades.

Medlemmar i Angarns och Lindö golfklubbar erbjöds att teckna medlemskap à 100 kr per år i Vallentuna Golfklubb som var en brevlådeklubb fram till dess att banan invigdes. Ekonomen Clas Bjärle fick brottas med ekonomin och en allt större medlemskader med papper och penna som hjälpmedel innan en enkel dator anskaffades. Över 500 personer hade redan tecknat sig som medlemmar i början av juni när kallelse till ett första föreningsmöte sändes ut. Mötet fastställde att den sittande interimsstyrelsen blev en ordinarie styrelse.

Ambitionen hos initiativtagarna var god, i vissa fall väldigt god. En idé som kastades upp var att ha uppvärmda greener.

Under sommaren visade det sig att arrendatorns tankar om ersättning för marken inte låg helt i linje med klubbens uppfattning. Men den viktigaste aktören i detta var de facto kommunen och kommunen var intresserad av att omklassificera området till ett "idrotts- och friluftsområde". Kontakterna med kommunen, som var avgörande på många sätt, sköttes av Elwe Nilsson. I slutet av året nåddes också nödvändiga överenskommelser mellan klubben, kommunen och Rune Matsson.

Bygglovshandlingar, vattenförsörjning och bevattning, naturvårdsfrågor, fornminneslämningar, klubbhus, lån från bank, tränare till klubben mm. Det fanns många punkter på "att göra listan". Både stora och små. Bland annat krävde Naturskyddsföreningen att hänsyn skulle tas till en fiskgjuse som hade boplats i närheten av hål 3. Kravet släpptes efter att Tore Hansson påvisat att Lindholmenvägen med sin trafik låg närmare boplaten än golfbanan. Boplaten var fortfarande "i drift" 20 år senare.

Medlemsantalet hade redan vid årsskiftet 88/89 stigit till 1050 personer varav ca 200 använde klubben som hemmaklubb för handicapsättning.

På årsmöte i februari 1989, ett år efter klubbens start, valdes Nils Steen till ordförande. Nya styrelseledamöter blev Tore Nordlund, Lars Marklund och Elwe Nilsson.

Nu närmade man sig första etappmålet. I maj -89 beviljade kommunen byggnadstillstånd. Styrelsen kallade till ett extramöte i klubben den 8 juni som godkände ett förslag till entreprenadkontrakt med Seved Mejstedt AB i Mariestad att "bygga en 18-håls golfbana på Veda gård samt att uppta nödvändig kredit i Nordbanken på 10 000 000 kr" vilken skulle lösas senast 1990-03-31.

Flygfoto från söder i oktober 1989

Entreprenörens arbete styrdes och hölls under mycket kompetent uppsikt av Bengt Englund som långa tider praktiskt taget bodde på banan. Han kunde dock inte alltid vara på plats och en del matjord som togs upp hamnade nog hos andra mottagare.

Entreprenören var inte särskilt kapitalstark och hade ingen kredit på Ahlsells, som kunde leverera det mesta som behövdes av material för anläggningsarbetet. Men på Ahlsells fanns Sten Vågeteg på ledande position. När entreprenören var där första gången och Sten fick vetskap om deras problem sa han snabbt att "sätt det på mitt konto den här gången" så att inte arbetet skulle stoppas upp. En väldigt praktisk lösning tyckte entreprenören – och fortsatte på det sättet. Vid nästa löneutbetalning stod det inte bara "noll" på Stens lönebesked utan han var även skyldig företaget en stor summa pengar.

Avrinning av vatten från banan sker söderut ner till Ubbysjön. Sjöns utlopp vidare söderut var emellertid igenväxt. Klubben fick accept från de stora markägarna och arrendatorn att rensa detta gamla dike. Men en markägare, som hade 1, 29 % andel i ett gammalt torrlägningsföretag som inte haft någon verksamhet sedan 1930, protesterade hela vägen upp till Regeringen. Regeringen avslag klokt nog överklagandet.

Det var många bollar att hålla i luften men det spelades också golf. I avsaknad av egen bana spelades klubbmästerskapet 1988 på Lindö och klubbmästare blev Göran Henriks och Anne-Lise

Steen. 1989 spelades klubbmästerskapet på Roslagens GK och klubbmästare blev Johan Tärnström och Gun Henriks.

Medlemsregistret hade nu vuxit till 1383 medlemmar varav 556 var Vallentunabor. Antalet var nu så stort att man började med en kölista för att få bli medlem i klubben.

Vid ett extramöte i november godkändes styrelsens förslag till kapitalinsatser för spelrätter med 25 000 kr för seniorer, 12 500 kr för vardagsmedlemmar, 10 000 kr för de äldre juniorerna och 5 000 kr för de yngre som sammantaget skulle inbringa 16,75 Mkr. Därmed började försäljningen av spelrätter och medel flöt in så att lånet i Nordbanken kunde lösas enligt plan.

När 1990-talet stod för dörren var man en bra bit på väg men hade också en bra bit kvar till mål. Kursen var dock klar och på årsmötet den 17 februari 1990, med 92 medlemmar närvarande, diskuterades bara en fråga. Det gällde formerna för återbetalning av kapitalinsatserna vilket då tänktes lösas enkelt genom att nya medlemmars insatser gick till återbetalning till dem som lämnade.

Frågan om klubbhus var nu akut för att hinna bygga och få klart till banans planerade öppning i maj nästföljande år. En riktad medlemsrekrytering hade resulterat i att kommunens stadsarkitekt blivit medlem i klubben. En i högsta grad kompetent person att rita ett klubbhus. "Styrelsens ledamöter framförde under livlig diskussion synpunkter på placering och skissade planlösningar" noteras i protokoll strax efter årsmötet. Anbud begärdes in. Tre firmor svarade och efter genomförda förhandlingar valdes Platzer som leverantör.

Rangen öppnades redan sommaren -89 och ett treårigt avtal tecknades följande vår med Stefan Kvillström som pro. Utbildning för grönt kort kunde nu bedrivas i klubbens regi. De praktiska proven genomfördes på en arrangerad liten bana på rangen. Under året klarade över 100 medlemmar godkänt prov för grönt kort. Ett 40-tal juniorer deltog också i juniorträning.

Entreprenören Mejstedt fick hållas i strama tyglar för att fullfölja sitt åtagande. Banarbetet var i stort, men inte helt, klart sommaren 1990 så att gräs kunde sås. Men ett år senare har protokollen noteringar om att "Seved har inte dykt upp som utlovat" och "kontraktsbrott" och klubben höll inne med betalningar. Mejstedt gick i konkurs och konkursförvaltaren ställde krav på klubben. Först i augusti 1993 nåddes en förlikning mellan parterna där klubbens Jan-Erik Bengtsson digra dokumentation om vad som gjorts, och framför allt inte gjorts, räddade en stor summa pengar åt klubben.

I början av augusti 1990 var samtliga spelrätter slutsålda. Det fanns därtill en kö på ca 60 seniorer och 25 juniorer. Det är nog möjligt att några av dessa hade köpt spelrätt på spekulation.

Det växte bra på banan och i protokoll skrevs att "det klipps hela dagarna". Det var också mycket jobb som behövde göras. Entusiasmen bland medlemmarna var nog stor men när det kom till att praktiskt hjälpa till stannade det hos de flesta vid en tanke. "Medlemmarnas arbete på banan som försiggick varje söndag kl 10 har inte dragit stora skaror med frivilliga" som det står i en medlemsinformation. Denna situation återkom även under kommande år. Med en travestering av ett bibelcitrat kan man se att många är kallade men få kommer. Klubbordföranden hade återkommande uppmaningar i medlemsbladet till alla att ställa upp och hjälpa till och "att värva fler medarbetare för att vi ska orka med allt arbete det kommande året". På en eller två

städdagar om året blev det dock bra uppslutning med 60 - 70 deltagare men i övrigt är det i stort samma namn som dyker upp vid olika insatser och arrangemang.

Det var inte bara gräs som behövde klippas. Det var också mycket sten som behövde plockas bort från den blivande banan. Några hösthelger ordnades "stenplockargolf" där medlemmarna tilldelades några hål och utrustades med hinkar för att plocka upp sten. Sedan avslutade man med en golfgrunda.

Liksom tidigare år spelades klubbmästerskapet 1990 på annan bana som detta år var Sala GK den 16 augusti där Björn Hansson respektive 11-åriga Linda Fredriksson blev klubbmästare.

Årsmötet den 9 mars 1991 blev väldigt välbesökt. 177 medlemmar, förutom styrelsen, slöt upp och fick information om allt arbete som pågick, godkände genomförd verksamhet, behandlade 11 motioner från juniorkommittén och tog del av ytterligare en vädjan att ställa upp på vårens arbetsdagar som var varje söndag.

Under våren tog också Monica Flink initiativ till en damkommitté där hon blev dess första ordförande. Den blev snabbt populär och hade redan i maj ett möte med 140 damer närvarande.

Det blev en hektisk vår med stora och små uppgifter som skulle lösas och genomföras. Allt från att ha banan klar för spel till ett beslut att klubben inte kommer att bekosta hole-in-one champagne. Det togs även ett beslut att kasta om den planerade bansträckningen. Sune Linde hade ritat den som den är idag. Men under våren tänkte man om så att hål 1 blev det som idag är 10:an. Motivet var framför allt att man ville ha uppsikt över dem som gick ut på 1:an så att inga obehöriga kunde smita ut. Denna bansträckning innebar samtidigt en tuff start på banan med vattenhinder på första hålet och sedan den speciella backen på dagens 11:a. Det blev en bansträckning som ganska snart fick kritik men det dröjde tolv år innan den ändrades tillbaka till den ursprungliga tanken och som vi spelar den idag.

Den 18 maj 1991, en kylig men, så småningom, vacker dag invigdes banan. Ordföranden i Stockholms Golfförbund närvarade och anlände ståndsmässigt i en helikopter med klubbens flagga hängande under farkosten. Piloten, Ulf Näsström, var en av klubbens medlemmar.

Invigningen 18 maj 1991

Det första målet, som formulerades i februari 1988, var nu nått. Den nyfödda klubben började gå på egna ben. Vägångsönskningsströmmade in, även om någon representant för redan etablerad klubb i närområdet kanske inte alltid menade fullt ut vad som sades och skrevs.

Men det hade varit en kall och regnig vår så endast fem hål kunde spelas på öppningsdagen. De första veckorna använde man provisoriska greener och obligatorisk peggning på banan för att spara de nya, ännu ömtåliga, gräsyterna. Undan för undan kunde ordinarie greener dock tas i anspråk samtidigt som peggning ersattes med lägesförbättring. En bit in i juli kunde banan spelas i sin fulla längd med alla greener öppna. Och när klubbmästerskapet i slutet av sommaren för första gången spelades på egen bana "hade banpersonal och bankommittén överträffat sig själva och kunde vid starten på lördagen presentera en bana som var i utmärkt skick" som det skrevs i medlemstidningen. Klubbmästare blev Björn Hansson respektive Vivi Marklund.

Hål 2, dagens hål 11, har ända sedan banans invigning fram till idag varit på allas läppar. Redan vid banans design fanns en önskan att lägga green ytterligare 50 m längre upp. Hålet hade då blivit ett par 5 hål och greenen hade fått bättre form. Men det hade krävt nya förhandlingar med både kommun och markägaren vilket det inte fanns förutsättningar för. Där green nu kom att hamna fanns en rejäl bergklack som behövde sprängas bort för att få till en jämnare och planare yta. Sprängmassorna behagade dock ej att stanna kvar där uppe utan rasade ner och göms idag under marken i backens högra sida. Oberoende av vad man tycker om detta hål är det ett hål som alla kommer ihåg som någon gång spelat på banan.

Att ha en ridklubb som granne kan också ha sina risker. Ett trettiotal hästar från Veda kom loss vid ett tillfälle och "ställde till med åtskillig skada på vissa hål". Tyvärr kom detta att upprepas vid senare tillfällen. I de flesta fall var dock förödelsen inte värre än att klubbens egna medlemmar i samarbete med ridklubben kunde reparera skadorna.

En krögare, Åke Kjellberg, tecknade kontrakt att driva restaurangen och gjorde så de närmast följande åren. Det var en glad gamäng som även började spela golf. Och han slog långt. Han startade krogrundan med ärtor på torsdagskvällarna och när han gick ut i sista bollen tog det lång tid innan det blev någon soppa efter tävlingen. Hans mor hjälpte ibland till i köket och när en boll kom farande in lär hon lugnt ha sagt att "det är nog Åke". Han var en utmärkt kock, men kanske inte lika duktig ekonom.

Utbildning till grönt kort bedrevs nu på banan. Stefan Kvillström kunde, när han var på det humöret, vara hård i bedömningen av prov inför grönt kort. När han var alltför hård fann några medlemmar andra vägar att få sitt gröna kort.

Det var mycket att hålla reda på och ingen verksamhet fungerar utan ordning och reda. Klubbens första kanslist var Inga Söderberg som kunde denna konst och skötte verksamheten fram till 1998.

Vallentuna kommun har från början varit positiv till verksamheten men detta har inte gällt alla myndigheter. Statliga Vägverket nobbade klubbens önskan att sätta upp skyltar som visade vägen till banan. Men inte ens vägregler är huggna i sten. Efter 15 år omklassificerades vägen och skyltarna kom upp.

Fem stycken hole-in-one noterades också under denna första spelsäsong.

Redan detta första spelår anordnades ett antal tävlingar där inte minst damerna hade ett omfattande program. Damkommittén kunde i slutet av året rapportera att tisdagstävlingarna hade samlat i snitt 32 deltagare per gång och att 102 av klubbens damer deltagit minst en gång. Nationella Damdagen genomfördes redan detta år. Andra tävlingar var Guldklubban, Revlon cup, flaggtävling samt även en matchtävling där vinnaren tog den första inteckningen i "Urhinken", ett vackert Orreforsur. Två år senare gjorde damerna sin första utlandsresa som gick till Åland med 24 deltagare.

2. Ekonomin gungar både i Sverige och i klubben

Golfklubben var igång. Spelsäsongen 1992 var andra säsongen som banan spelades på. Banchefen, Berndt Sparrwardt, hade ingen brist på uppgifter. Klubbens första greenkeeper, Åke Matsson, som från början jobbade för entreprenören, ersattes med en ny greenkeeper, Simon Pengel. Banan krävde naturligtvis fortfarande mycket arbete. Som allt markarbete tar det ett antal år innan marken sätter sig. Ur verksamhetsberättelsen för året kan citeras "Under årets säsong har banans kvalitet förbättrats avsevärt. Gräsetableringen på fairways och greener har gått förvånansvärt bra, även om försommarens torka var besvärlig". Banans kvalitet var fullt tillräcklig då huvuddelen av medlemmarna också var nya inom golfen.

Klubben var inte bara igång. Den unga klubben var vass nog att besegra andra etablerade klubbar i Stockholm Match Cup med 4-mannalag. Täby besegrades med 3-1, Ulriksdal med 3,5 - 0,5 och Ågesta med samma siffror. I finalomgången blev dock motståndet för svårt.

Under året kom också den sista pusselbiten om nyttjanderätt av marken på plats då Rune Mattssons markarrende löpte ut och klubben tecknade ett 25-årigt arrendeavtal med kommunen.

Viljan att lyckas var stark men alla visste också att det inte är någon dans på rosor att driva en golfklubb. Ett extra årsmöte hölls 25 juni 1992 med anledning av "de ekonomiska problem som orsakats av att medlemsantalet ej nått upp till det antal som förutsågs vid ordinarie årsmötet" som hade hållits i februari. Tore Nordlund höll i redovisningen. När klubben bildades kunde ingen veta att en finanskris skulle slå till några år senare. Den drabbade även golfklubbarna. Folk höll i pengarna och det blev konkurrens mellan klubbarna om nya medlemmar. Styrelsen skrev i Drivar och Duffar att "Under 1992 har det visat sig att klubben trots ansträngningar inte har klarat av att rekrytera nya medlemmar i önskad omfattning. I själva verket har fler medlemmar utträtt ur klubben än vad som har tillkommit." Nya medlemmar behövdes för att kunna återbetala insatser till dem som lämnade. Insatserna var tänkta som ett nollsummespel men riskerade samtidigt att vara en tickande bomb. Andra klubbar lockade med betydligt lägre insatser. Utan nya medlemmar fanns inga pengar att lösa ut dem som lämnade klubben. Nisse Steen berättar: "Folk ringde mitt i natten. De grät och skällde om vart annat." Inför höstmötet i december 1992 presenterade styrelsen flera förslag till lösning av klubbens ekonomiska läge. Det ultimata alternativet var konkurs. Mötet beslutade att sänka kravet på kapitalinsats från 25 000 kr till 10 000 kr för fulltidsmedlemmar. Insatsen för vardagsmedlemmar sattes till 5 000

kr. Samtidigt beslöts att nominellt skriva ner värdet på tidigare gjorda kapitalinsatser till motsvarande värde och omvandla dessa till en ovillkorad del på samma belopp som de nya insatserna samt en villkorad del på de överskjutande beloppen. Den ovillkorade delen skulle betalas tillbaka till innehavaren så snart en ny medlem inträdde dock senast inom ett år. Den villkorade skulle betalas tillbaka efter prövning av varje kommande årsmöte i tio år framåt.

Klubbordföranden skrev ett brev direkt efter årsmötet i december -92 till dem som utträtt. Brevet innehöll framför allt en vädjan till dessa medlemmar att acceptera de nya återbetalningsreglerna. Det var 119 medlemmar som hade begärt utträde. De insatser som dessa personer betalat in till klubben uppgick till nästan 2,5 Mkr. Det fanns ingen möjlighet för klubben att betala tillbaka detta belopp.

Lyckligt nog accepterade merparten av medlemmarna förslaget. Men 20 medlemmar accepterade inte denna lösning. De yrkade på att hela deras kapitalinsats skulle återbetalas senast inom ett år. De valde att ta ärendet till domstol vilket efter lång tid resulterade i en förlikning som tingsrätten fastställde i februari 1995 där klubben åtog sig att återbetala aktuella belopp under 1995 och 1996. Detta lyckades men det innebar även att det inte fanns något egentligt ekonomiskt utrymme att utveckla banan. Hela denna process tog mycket tid och ork för nyckelpersoner i klubben. Det var också en process som krävde mycket juridiskt stöd men kloka personer hade sett till att klubben hade en bra rättsskyddsförsäkring.

Vid höstmötet i december 1993 blev Karl Flink ny ordföranden i klubben. Inför årsmötet året därpå säger han i en intervju i Drivar och Duffar: "Det bästa som hänt med golfklubben på senare år är att vi lyckades rädda kvar vår bana. Banan kunde gått på exekutiv auktion 1992 när klubben tappade medlemmar och som då skulle ha ut sin insats, 25 000 kr. Till slut gick det inte men medlemmarna gick på årsmötet i november 1992 med på att skjuta 15 000 kr av sina insatser på framtiden som då var tämligen osäker". De villkorade kapitalinsatser han talade om rörde sig om runt 8 miljoner kronor.

Genomgående när jag läser gamla handlingar är det två skilda bilder som framträder. Den ena är ekonomin som en tung barlast som hotar dra klubben i sank. Den andra är en väldigt positiv ton och stark framåtanda med omfattande aktiviteter i alla grupper av medlemmar. Den första bilden syns i behovet av att värva fler medlemmar till klubben. Men knappast mer än så. Den andra bilden fyller sidorna i Drivar & Duffar med allt som är på gång på klubben. Det krävdes mycket ideellt arbete. Ändå har de flesta jag talat med bara positiva minnen. Det var en nybyggaranda och det fanns ett starkt engagemang. Man var inte bara delaktig utan kände sig också delansvarig.

3. Mycket aktiviteter och mycket vatten.

En golfbana behöver vatten men det får heller inte vara för mycket. Delar av banan behövde inledningsvis dikas ur. Sensommaren -93 fick banan stängas i totalt mer än 10 dagar för att det var för blött. En av regndagarna stod vattnet halvmeterhögt på dåvarande 14, nuvarande 5:an. När greenkeepern Simon skulle inspektera eländet skrämde han iväg en stor gädda som kanske njöt av det något varmare vattnet där. Två dagar senare kör han en klippare på fairway på dagens 2:a som var på väg att torka upp. Något rörde sig i gräset och när han stannade för att undersöka visade sig detta "något" vara en kräfta som förvillat sig upp på fairway. Andra perioder var det för torrt. Det gällde att alltid balansera vattenmängden. Vintern 1994/95 startade ett projekt "Framtida vattenförsörjning". Det skulle ske med vatten till och från "träsket" som Ubbysjön kallades i de tidiga protokollen.

Även området kring själva banan behöver planeras och vårdas. Under första halvan av 90-talet spelades under några säsonger "Trädslaget" där en högre startavgift gick till att införskaffa och plantera träd vid banan. De första åren köptes nya träd och det sista året köptes träd för att ersätta de träd som inte klarat omplanteringen till banan. Några av dessa träd, ett par björkar, finns fortfarande kvar.

Inför spelåret -95 fanns många idéer om greenfeestimulerande åtgärder som "red fee" före kl 12, skymningsgreenfee för 9 hål på kvällarna, familjerabatter och rabattkuponger. Juniorverksamheten och tävlingsverksamheten var omfattande.

Juniorverksamheten hade haft sitt första sommarläger redan 1992 med alla juniorerna boendes i ett stort militärtält på det som idag är övningsområdet bortanför dungen mellan 9:ans och 10:ans fairway. Under större delen av 90-talet deltog mer än 50 juniorer varje år i någon eller flera av aktiviteterna som började redan i februari med inomhusträning. Träningen fortsatte utomhus på banan under våren och sommaren för både äldre och yngre juniorer. De duktigare juniorerna gjorde också veckoresor med tränare till andra banor. Ett antal år gick resorna även utomlands.

Tävlingsprogrammet, som i många stycken återkommit år efter år, omfattade 1995: Premiärrundan, Gökottegolf, Vägröjaren, Kraftmätningen, Vikingaslaget, Trädslaget, Midsommarspektakel, Semesterslaget, Diplomat Cup, Två generationer, Trygg Hansa Classic, Tjuvfisket, Pros Prize, Vedaslaget, Nationell Damdag, Ämma, Luftsvingen, Flaggtävling, Eclectic damer, Revlon Cup, Guld/Silverklubban, Krogrondsfinalen, Raider Cup samt inte minst klubbmästerskapet i olika klasser. Året därpå står det i verksamhetsplanen att tävlingsintresset var stort med i snitt 75 deltagare per tävling och "ca 500 av klubbens medlemmar har en eller flera gånger deltagit i någon tävling".

Raider cup hade börjat spelas redan 1991. Det var en tävling mellan seniorer och juniorer. Både på dam- och herrsidan. Matcherna spelades först med 9 hål tvåmannalag bästboll, sedan 9 hål foursome och sist 9 hål singel. Efter fem år hade herrarna/pojkarna vunnit två tävlingar var och delat en. Damerna hade det svårare mot flickorna och en notering från 1997 säger att damerna "fick rejält med spö". För herrarna gick det bättre det året då de "vann stort". När man kom in på 2000-talet hade tävlingen förenklats till spel enbart damer mot herrar.

Det var inte bara spel på hemmabanen. Klubben syntes i tävlingssammanhang även utanför vår egen lilla värld. Trygg Hansa sponsrade under många år en landsomfattande golftävling, Trygg Hansa Cup, med 4-mannalag. Vallentuna vann 1993 regionfinalen i östra Sverige och fick resa till finalspel på Irland. Laget bestod av Nils Steen, Staffan Nilsson, Leif Eklöf och Pär Karlsson som kom hem med en hedrande andraplats efter att ha vunnit över tre av de övriga fyra lagen. Stockholm Match Cup spelades med lag bestående av en singelhandicapare, en junior med hcp 14-18, en dam med hcp 19-24 och en herre med hcp 10-14. Våra deltagare 1995 var Håkan Alfredsson, Eva Månson-Wahlgren, Fredrik Såler och Nils Steen. 16 lag deltog och vinnare blev Vallentuna GK. På vägen fram besegrades Ingarö, Botkyrka, Sollentuna samt slutligen Ulriksdal i finalen.

Vinnarna i Stockholm Match Cup 1995

Klubbmästare, damer, tre år i rad, 1993 - 95 blev Terese Blomgren – både i både senior- och juniorklasserna! Klubbmästare, herrar, både 1993 och 1994 blev Magnus Sahlström. En som också placerat sig bra på många tävlingar är Åke Frisk. Han blev bland annat klubbmästare i klassen H 55 sex år i rad, 1994 – 99. Han var också den förste i klubben som hade domarutbildning vilket kom väl till pass för korrekt markering av banans hinder. Han har genom åren även medverkat på många andra områden inom klubben.

Ölbollar har alla hört talas om. Frukostgolven på tisdagarna och herrgolven på torsdagarna kunde kosta en del av deltagarna betydligt mer än startavgiften. På säsongsavslutningen fanns en avsevärd mängd att konsumera. Även starkare drycker kunde stå på spel. Nisse Steen instiftade tävlingen Karaffen för aktuella och före detta styrelsemedlemmar med sina respektive. En tävling som återkom under flera år och med tiden blev det många deltagare. Första pris var en karaff fylld med whisky. En tradition utvecklades att avnjuta denna vid festen efter tävlingen vilket resulterade i att vinnaren kom tomhänt hem. Stalltipset blev att satsa på andrapriset i stället.

Golfbanan visad sig även kunna användas för annat än golf. De stora grönområdena blev vid ett tillfälle en perfekt plats att landa en varmluftballong på. Men de följbilar som plockade upp ballongen lämnade tydliga spår efter sig.

Av naturliga skäl ligger anläggningen ganska isolerad. Ett förhållande som mindre nogräknade personer utnyttjat mer än en gång. Redan klubbens första år finns en notering om stöld av

byggmaterial. I december -94 skedde inbrott i klubbhuset och även därefter finns återkommande rapporter om inbrott i klubbhus, kiosk, container eller maskinhall som inte bara resulterade i förlorade utrustningar utan även i skador på anläggningen.

Verksamhetsberättelsen för spelåret 1996 har en härlig positiv grundton och samtidigt en realistisk förankring. "Banans tidiga öppning och allmänt fina kondition har resulterat i en hög beläggning. Under helger har alla tillgängliga tider utnyttjats. Även på vardagar har banan varit fullbelagd under vissa perioder. Antalet incidenter där spelare visat bristande hänsyn till banarbetarna har visat tendenser till ökning, varför vi under kommande säsong kommer att med kraft beivra brister i golfvett och etikett. Antalet greenfeegäster har överstigit 7 000".

Men den höga beläggningen på banan ledde också till kritik från medlemmar att det var svårt att få tider att komma ut på banan. Nisse Steen berättar: "Bokning av tid på lördagar släpptes på torsdagar kl 08.00. Kl 08.05 var det fullbokat. Vi ändrade så att var tredje tid inte kunde bokas per telefon utan endast på plats." Speltempot väckte också en hel del irritation. Önskemålet att snabba upp spelet på banan återkommer ofta i handlingarna. Starters och banvärdar får uppgift att försöka skynda på långsamma bollar.

Den positiva ekonomi som följde med efterfrågan ledde inte till hybris. "Verksamheten genomförd inom en stram budget" som det står i årsredovisningar. Ekonomiskt gällde det alltid att hålla i pengarna. Resultatet var "bra" de flesta år, men överskottet behövdes till investeringar. Återbetalning av de villkorade insatserna till dem som lämnat fick vänta även om frågan om skulden till medlemmarna hela tiden fanns i bakgrunden.

ÄMMA har varit en populär tävling genom åren. Den genomfördes första gången 1996 med 174 deltagare. Den har därefter varit ett viktigt och stående inslag i tävlingsprogrammet och oftast i bra väder. Men en gång i mitten av 2000-talet stod stora delar av banan under vatten. Regeln "Tillfälligt vatten" fick här en annan mening. Det var ingen som kom in med torra fötter den dagen.

Även detta år tog sig hästarna in på banan. Och det var det inte bara hästar som var oönskade "gäster" på banan. En kväll lyckades några ungdomar få tag på nycklar till en av golfbilarna och förstörde några greener innan de hamnade i ett vattenhinder.

Vandaler har varit framme

På hösten 1997 meddelade Kalle Flink att han efter fyra år som ordförande tänkte avgå för att, bland annat, hinna träna mer golf och då helst närspel. Till efterträdare valdes Göran Nydahl. En skåning, som nu bodde i Vallentuna, med 6 i handicap och starka åsikter om spelkvalitén i klubben. "Det behövs mer slagspel och mer matchspel". Han såg fram mot jobbet och glädde sig åt att klubben hade över 100 spelare som var singelhandicappare.

Efter sin första säsong som ordförande berättade Göran i Drivar & Duffar om en målbild med två fullvärdiga artonhålsbanor inom gångavstånd från ett planerat nytt bostadsområde, Ubbo, och dess nya järnvägsstation. Kommunen tillskrevs om vårt intresse men responsen var ljum. Och innan man kunde börja förverkliga den målbilden behövde man få bukt med vattnet.

Vattenprojektet hade haft full aktivitet sedan starten. Vintern 1995/96 var kall och möjliggjorde körning med tunga maskiner på banan. Det grävdes för att rensa i dammar och diken och på så sätt öka avrinningen. På våren installerades en ny pump som pumpade bort vattnet från banan till Ubbysjön. I verksamhetsberättelsen för året 1996 noteras att "Under påsken och veckorna framåt på våren pumpades flera hundra tusen kubikmeter vatten från banområdet. Mötet med Veda Ubby Torrlägningsföretag under ledning av Länsstyrelsen fick för vår del den gynnsamma utveckling vi förutspådde. Vi får använda Ubbysjön som reservoar för nödvändigt vattentillskott inom ramen för vattendomens nivåer". Klubben hade fått tillstånd av Torrlägningsföretaget att anlägga en fördämning i sjöns utlopp för att höja vattennivån. Länsstyrelsen hade beviljat en testperiod på 3 år.

Det fungerade bra det första året. Men nästa år, 1997, blev ett regntungt år. "Vi fick ett överskott på 140 000 kubikmeter över oss, varav pumparna klarade 115 000" berättar Berndt Sparrwardt. "Men sedan fick vi lov att avvakta avdunstningen".

Bridge over troubled water

Man tvingades till ännu större insatser för att lösa vattenfrågan. 300 m nya dräneringstrummor som underlättade vattenflödet grävdes ner, täckdikning med 1 km plaströr på de mest vattenkänsliga områdena och ännu en ny pump, denna gång med ändå större kapacitet. För att bli av med vattnet krävdes ett nytt möte med Torrlägningsföretaget och i september -98 fick klubben rätten att höja nivån i sjön med ytterligare 30 cm.

Det var inte bara klubben som ville reglera vattnet. Bävvar var under ett antal år aktiva i vattendragen och fällde träd och byggde sina bosättningar med åtföljande hinder för fritt

vattenflöde. De är inte bara duktiga byggare utan även svåråtkomliga men efter att blivit jagade ett tag insåg de så småningom att det fanns lugnare platser att bosätta sig på.

Men det räcker inte med att man tekniskt klarade av att reglera vattennivån. Tillgång och rätten till vatten har alltid varit en mycket viktig fråga som i slutändan beslutas i domstol. På våren 2000 började förberedelser för att få en ny vattendom. Det gamla målet som en liten delägare drog igång var sedan länge avklarat. Kommunen var positiv och övriga berörda markägare var inget hinder. Men att få till en ny vattendom är en omständlig process. Det visade sig vara svårare än tänkt. Miljökraven har successivt skärpts genom åren och vi tog bland annat hjälp av hushållningssällskapet för att få fram en miljökonsekvensbeskrivning som skickades in i slutet av september 2004. Ett styrelseprotokoll i augusti 2005 anger: "Vattendomen har återremitterats med svar senast 25/8. Begär anstånd". Först i april 2007 vann domen laga kraft. Ett arbete som inte hade kommit i mål utan Jörgens Starks stora engagemang. Idag har kommunen löst hela markområdet som nu blivit ett rekreationsområde och vårt intresse under golfsäsongen är mer att få hämta vatten i sjön än att pumpa dit det.

Utvecklingen på datasidan gick fort. I november 1997 installerades datasystemet GK96. Ordspråket "all vår början bliver svår" kom att stämma alltför väl. Klubben hade redan fem år tidigare börjat använda ett enkelt datastöd men det egentliga inträdet i dataåldern skedde med införandet av GK96. Detta kom inledningsvis att kräva både stort tålamod och kreativa reservlösningar av receptionspersonalen. Teknikutvecklingen var ofullständig och gick dessutom fortare än inlärningskurvan hos användare. Tidvis fick man återgå till papper och penna för att ha full koll på läget. Systemet fungerade tillfredsställande först i slutet av säsongen. I maj -99 konstaterades att "efter sju sorger och åtta bedrävelser har vi fått någorlunda ordning på våra datorer och nätverk".

Det var inte bara vattenfrågan som hade en miljöaspekt. Klubben behövde förbereda sig och bestämde i början av 1998 att ta fram en miljöplan under året. Men uppgiften var svår och på våren 1999 engagerades en student på BioGeolinjen på Stockholms Universitet att göra ett examensarbete som skulle kunna föra frågan framåt. Ej heller detta försök blev något av.

Bättre gick det för klubbens juniorer som visade framfötterna i Svenska Dagbladets Stockholmstour 1998. Lisa Ström vann A-klassen 19-21 år och Björn Stenvad B-klassen 14-18 år. Även i Lilla Stockholmsligan med spelare 16 år eller yngre slog våra juniorer till med seger i finalen mot Haninge efter att på vägen fram slagit, Täby, Lindö, Saltsjöbaden, Wäsby och Visby. En annan junior som visade framfötterna var Patric Leveau som blev klubbmästare 5 gånger redan innan han blivit senior.

Mindre roligt var att behöva ha vakter vid och runt klubbhuset. Speciellt i samband med skolavslutning kunde det vara stökigt.

Den segdragna frågan om klubbens skuld i form av medlemmarnas insatser fick äntligen sin lösning på ett extra årsmöte på hösten 1999. Då beslutades att omvandla spelrätterna från ett värdebevis som klubben stod ansvarig för till ett värdebevis som innehavaren själv ansvarade och förfogade över. Det nominellt värde på fulltidsspelrätterna fastställdes till 20 000 kr och vardagsspelrätterna till 10 000 kr. De som blivit medlemmar efter 1992 och hade en kapitalinsats på 10- eller 5 000 kr hamnade i valet att skjuta till ytterligare pengar eller lämna

klubben. Huvuddelen valde att skjuta till pengar. Bokföringsmässigt ökade härmed klubbens tillgångar med drygt 8 miljoner kr i princip "över en natt". Klubben kom därmed i en helt annan ekonomisk balans.

Årsmötet den 9 december 1999 blev efter detta odramatiskt och samtliga skulder till avgångna medlemmar kunde betalas tillbaka under april följande år. Dessutom fanns utrymme "att inom ramen för 650 000 kr genomföra uppfräschning a övningsområdet". Det måste ha känts underbart jämfört med tidigare år. Dessutom var det åter hausse på golfmarknaden och under våren kunde nya spelrätter säljas för 35 000 kr. Även det kändes säkert bra.

4. Nytt millennium och golftrenden vänder

Vi lämnade 1900-talet och gick in i 2000-talet. Klubben var nu ordentligt etablerad. Hinder på vägen hade röjts undan. Ekonomin hade sista året på 1900-talet fått sin lösning. Vattenfrågan hade fått en praktisk lösning om än inte juridiskt helt klar.

Nu kunde man åter på allvar fundera på expansion. Tanken att kunna expandera med ytterligare hål var frestande för en del medan andra var mer försiktiga – eller realistiska. En "framtidsgrupp" tillsattes på hösten 2000 för att jobba med idéer och förslag på utveckling av klubben som t ex fler golfhål då "kommunstyrelsen verkar ställa sig positiv". Klubbhuset byggdes om och fick ett komplett restaurangkök, vacker matsal, ett klubbrum och bättre kansliutrymmen. En ny träningsgreen anlades också vid rangen detta år. Samtidigt pågick ett ständigt arbete med normalt underhåll och fortsatta förbättringar av dräneringar, parkeringsplatser och övningsområden.

Ett arbete som också ständigt pågick var att undvika att dammar och vattenleder växte igen. Flera försök gjordes under en 10-årsperiod att plantera in karp i dammarna vid hål 5 och 10. Fisken skulle hålla efter växtligheten men inget av försöken lyckades. Ett sista(?) försök gjordes 2010. "Om detta blir bra kan stora kostnader sparas" som informationen löd vid vårmötet 2010. Det lyckades inte. Dammen vid hål 5 har också genom åren grundats upp vilket kanske är en av bovarna i dramat.

Det var också många som ville spela golf. Alla grupper ville ha sina egna tider på banan. Damer, herrar, seniorer, företag etc. På sensommaren visade det sig att tiderna på lördagar och söndagar återigen bokades upp alltför snabbt. Restriktion infördes att man bara fick boka en tid åt gången. En annan välkänd protokollsnotering som återkommer är att "seniorerna, med starttid på onsdag morgon, tar mycket lång tid på sig för att spela 18 hål".

Inför säsongen 2001 beslöt styrelsen att ta ut en extra avgift på 200 kr som medlemmarna skulle kunna "tjäna tillbaka" genom att ställa upp på en städdag. Nu blev det många som kände sig kallade. Cirka var tredje medlem nappade på detta och 300 personer trängdes för att göra rätt för sig på vårens två städdagar. Fyra år senare konstaterar man att det behövdes 3 städdagar därför att det brukar komma "för många" villiga.

Nya legala krav gjorde att redovisningsåret från och med 2001 ändrades till kalenderår. Därmed ändrade man även rutinen för årsmöten med ett möte på hösten och ett årsmöte på våren.

Höstmötet informerade om säsongens verksamhet och tog beslut om styrelse för nästa år med tillträde vid årsmötet på våren. Årsmötet behandlade framför allt ekonomin med resultatet från föregående år samt budget för det nya året.

Styrelsen omorganiserades också om på hösten 2001. De olika styrelsemedlemmarna hade tidigare varit ordförande i de olika kommittéerna men nu hamnade ledningen av kommittéerna utanför styrelsen. Det gjordes en genomlysning av styrelsens arbete och arbetssätt. Ledamöterna skulle "verka som verksamhetsutvecklare med ett samordningsansvar för kommittéerna". Man beslöt även att anställa en klubbchef. Tre personer som visade intresse för detta jobb intervjuades varefter klubbens mångårige sekreterare, Tord Jonsson, anställdes på tjänsten från 1 januari 2002.

Det var inte bara styrelsen som ändrades. En som varit med hela 90-talet och som hållit igång banan, vår greenkeeper Simon Pengel, valde att sluta efter 10 år på jobbet. Hans Favre, som jobbat ett par år under Simon, tog över rollen som head greenkeeper i september -01.

Inför höstmötet 2002 hade Göran Nydahl meddelat att han avsåg lämna posten som ordförande och som ny ordförande valdes Per-Olof Blomberg. En av hans första större frågor blev att försöka komma i mål med idéerna om utökning av banan. Nu var inte längre marken söder om banan aktuell utan nu fanns tankar att anlägga en korthålsbana norr om rangen med hållängd från 110 m upp till 184 m. En investering på ca 4 miljoner kr. Ingen av de finansieringslösningar som togs fram bedömdes i slutändan som realistisk. "Er'k du maja du, var ska vi ta't". Ett år senare konstaterades att "förutsättningar saknas".

När banan öppnades på våren 2003 hade den vänts. Den sträckning som Sune Linde ursprungligen tänkt sig kom nu tillbaka och är den som gäller idag. Avslutningshållet kom därmed att ligga mitt framför klubbhuset. Huruvida det blev fler som "smet" ut på nya 1:an utan att betala eller registrera sig är det ingen som vet.

Klubbens juniorer höll sig framme och vann Norrortsligan. För första gången spelade seniorerna också i division 1. En mycket tuff utmaning. Klubben klarade detta år att hålla sig kvar, i första hand tack vare Åke Frisk. Det spelades klubbmatch mot Waxholm hemma som vi vann, mot Brollsta borta som vi också vann men bortamatchen mot Arninge slutade med stor förlust. Tävlingsprogrammet upptog även en 4-klubbstävling mellan Vallentuna, Waxholm, Åkersberga och Österåker som spelades på hemmaplan där "vi som artiga värdar nöjde oss med fjärdeplatsen".

Följande vår var också en snäll vår mot banan och, liksom föregående år, öppnades den redan den 27 april. Säsongen 2005 blev den längsta (hitintills) i klubbens historia då sommargreenerna var öppna ända till 14 november. Men det mildare klimatet har mer än en sida. Vildsvinen började göra sig påmind och behovet av stängsel blev uppenbart.

Det årets verksamhet är i vissa stycken en repetition av föregående år. Klubben har 173 juniorer som gör bra ifrån sig på tävlingar, om än inte lika framgångsrika som föregående år. Föreningssparbanken Tour Riks arrangeras på Vallentuna GK med över 90 juniorer från hela landet under tre dagar. PGA junior ProAm är hos oss med 38 lag med totalt 152 deltagare. Även i annat sammanhang är "allt" sig likt då klubbtidningen Tee Times skriver att speltempot är

långsamt. "Femtimmarsronder och långa kötider kan få vem som helst att tappa både spelet och humöret. Därför kommer vi i år att sätta igång med en banvärdsverksamhet för att skapa bättre trivsel på banan." Tee Times återkom också med tips om "Så här spelar du snabbare."

En bit in på 2000-talet pyste luften ur golfballongen. Det hade uppstått en överetablering av golfbanor och de som nu lämnade klubben fick vara glada om de hittade någon köpare av sina spelrätter. Den efterfrågan som fanns några år tidigare var nu ett minne blott.

Vädermässigt blev året 2006 också något av ett bakslag. Redan våren var bister. Hasse Favre rapporterade 31 mars: "Isen har nu legat sedan mitten av januari". Den 2 maj är banan ännu inte öppnad. Tillströmningen av nya juniorer gick trögt och det blev en fråga hur man skulle betala tillbaka juniorinsatser då inga nya tillkom. Alla blev också äldre. Våren 2007 var mer än 50% av medlemmarna över 50 år.

Protokoll november 2006 andas svårigheter: Klubbchefen slutar, ekonomin visar stort minus, ingen utbildningsansvarig efter Maud, ingen herrkommitté, anslagstavlor upplevs röriga, matråd efterlyses, damkommitténs enkätresultat efterlyses, nycklar har inte lämnats tillbaka av avgående ledamöter. Många mer eller mindre stora irritationsmoment. Som alltid är det också i slutändan pengarna som styr. Våra tränare detta år kunde debitera klubben 60 % mer än budgeterat vilket trots sparande på många andra poster ledde till att ekonomin detta år gick back en halv miljon kronor.

Våren 2007 kom dock tidigt med värme. Banan öppnade redan 13 april vilket var tidigare än någonsin. Försommaren var också fin och en kanslirapport i juni 2007 redovisar: "Till midsommarhelgen hade många lockats av de greenfee-rabatter som erbjudits och 16 000 kr kunde stoppas i kassan. Tyvärr var det också några som trodde att blomkrukor och planteringar ingick i priset så Laila och Arne Söderberg fick extrajobb med att snygga upp. Heder åt dessa två medlemmar som inte bara vurmar för våra blomsterarrangemang utan även ställer upp som klubbvärdar i ur och skur." Men längre fram på året blev det tuffare. Ur en banrapport: "Det är endast en pump som är riktigt dålig men den kommer att hålla säsongen ut och troligtvis nästa också men sen ... Just nu har vi ett kraftigt angrepp av en svamp som heter Antraknose och är synnerligen besvärlig. ... Hästar har varit inne på banan igen." Och senhösten 2007 var riktigt hård mot banan. En banrapport från 4 december talar om "snö med 10 cm tjäle eller så ösregnar det ... Vinterslingan öppnar så snart vädret tillåter, just nu är det bara geggigt".

Samarbete med andra klubbar hade funnits mer eller mindre under många år. De bistrare tiderna rent ekonomiskt och tillkomsten av golfkonstellationen Huvudstaden väckte dock funderingar på fördjupade samarbeten. Tjusta GK kontaktade oss under 2007 för att försöka få med oss i ett samarbete de kallade G10. Men de övriga i den tänkta gruppen bedömdes ligga för långt från Stockholm för att vara av intresse för våra medlemmar.

Det var inte bara konkurrens om medlemmar. Det var även en tuff konkurrens om sponsorer och företagspaket. Verksamhetsåret 2007 slutade med nära 400 tkr i förlust. Revisorerna uppmärksammade i sin revision att "det i likhet med tidigare år inte skett någon avskrivning av bananläggningen". Samtidigt gällde det att hålla igång verksamheten. Det planerades med stora investeringar i nya datasystem och -program.

Vid den här tiden startade också den frivilligverksamhet som kom att kallas Wahlmanskåren. Ett antal skickliga yrkesmän kompletterade med villiga handräckare samlades under Bo Wahlmans ledning varje onsdag morgon och gjorde både större och mindre jobb på och runt banan, på klubbhuset och på rangen enligt greenkeeperns och klubbledningens anvisningar. Och gör så än idag. Arbetspassen avslutas med gemensam fika och kanske någon skröna om gamla tider.

Den ständiga balansfrågan om tillgängligheten på banan under helger återkom även inför höstmötet 2007 med en motion att alltid ha lördag eller söndag helt tävlingsfri och därmed tillgänglig för sällskapsspel. Motionen tillstyrktes.

Ett bra klubbhus kan även användas under vintersäsongen. Under hösten 2007 startades en bridgekurs där ett 20-tal medlemmar tog tillfället i akt att lära sig spelet eller ytterligare förkovra sig. Vi är också många som drillats i första hjälpen och att använda hjärtstartare av vår egen sjuksköterska, Ingrid Olsson.

Kanadagässen har genom åren brett ut sig alltmer över hela landet – inklusive vår golfbana. Men de har hållits i schack av vår licensierade jägare, Sten Vågeteg, som själv höll på att stryka med en gång. Avskjutningen hade genomförts och några av gässen låg och flöt en bit ut i dammen vid treans green. Inte längre ut än att de kunde nås om man tog några kliv ut i vattnet. Men dybotten var som kvicksand och några ögonblick funderade nog Sten på om han skulle klara sig. Som tur var kom han upp igen och gässens närvaro på banan har tack vare dessa insatser kraftigt minskat genom åren.

Restaurangen är en viktig pusselbit för alla golfklubbar. Men klubbhuset ligger inte direkt vid någon stor allfarväg. Inte heller finns det några företag eller större arbetsplatser i närområdet så kundkretsen blir golfarna. Vid dåligt väder blir det inga affärer. Att driva en restaurang i klubbhuset är därmed inte någon dans på rosor. Åke Kjellberg höll igång ett antal år när klubben var ny. Ylva och Ulf Lindahl och deras dotter Frida lyckades tillräckligt i tre olika tvåårsperioder. Krögarparet Christer och My som tog över 2006 lämnade klubben det följande året under pågående säsong. Under en stor del av högsommarmånaden juli lyckades man ändå hålla igång restaurangen tills en ny krögare kunde kliva in. Men det blev kortvarigt. En kanslirapport senare på hösten samma år anger att "1 oktober lämnade WG oss". Ett 3-årskontrakt slöts därefter i början av 2008 med Bobos Catering i Sollentuna att driva restaurangen. Redan efter ett drygt halvår meddelade dessa att de inte kunde driva verksamheten enligt avtalet. Styrelsen beslutade senare under året att kommande säsong driva restaurangen i egen regi. Ett av klubben helägt aktiebolag startades för denna verksamhet och bolaget anställde personal för verksamheten. Det blev ingen lyckad lösning. Det som snabbast åts upp var det egna kapitalet. Redan till hösten behövde restaurangbolaget ett kapitaltillskott som var 3 gånger större än det ursprungliga aktiekapitalet.

På många sätt var det tufft "bakom scenen" men golfen rullade på. I juni 2008 spelades Golfens Dag/Friends. En mycket lyckad dag där både nya och gamla golfare tränade, spelade, utmanade elitspelare, köpte lotter mm och framför allt kunde klubben skänka 13 000 kr till stödorganisationen Friends. Arrangemanget återkom även längre fram i tiden. En annan rekryteringsbefrämjande åtgärd var "skolgolf" som året därpå genomfördes 1-2 ggr per vecka under maj månad.

På höstmötet 2007 hade George Rocksten valts till ordförande och tillträdde, i praktiken, redan vid årsskiftet. Det första styrelseprotokollet 2008 beskriver hans idéer i ett antal bilder och organisationsschema. Men ordförandearbetet krävde mer tid än han hade till förfogande. Hans Favre skriver i en banrapport i november 2008 om, som han tycker, "vi behöver se över vår organisation och hur vi förhåller oss till varandra inom styrelse och personal så vi slipper missförstånd och konflikter i framtiden". Han tyckte också i en senare rapport att det är brist på banpersonal och "jag blir stressad och grinig". "Ingen tid för eftertanke och reflektion".

Spelåret 2008 hade klubben rekordmånga medlemmar, över 1400 personer. Men på hösten det året gick Leman Brothers i konkurs och botten gick även ur golfmarknaden. Ekonomin kom åter i fokus. Besparingar krävdes för att över huvud taget klara likviditeten. Året därpå "togs beslut att dammrensning för 17 000 kr slopas i år. Nytt försök med karpar" . Men en ny pumpstation behövdes ändå och installerades på våren 2009.

Ekonomiska bekymmer var inget som bara drabbade Vallentuna GK. Situationen var i stort densamma för alla klubbar. Men förutom en svag golfmarknad hade klubben också dragit på sig kostnader genom satsningen på restaurangen i egen regi. Situationen eskalerade och på höstmötet 2010 kritiserades klubbens ekonomiska redovisning skarpt och förslaget till budget för det kommande året godkändes inte. George Rocksten, som omvalts som ordförande vid samma möte, valde i början av 2011 att avsäga sig uppdraget och vid vårmötet 2011 valdes Bengt-Göran Broström som ny ordförande. Resultatet av 2010 års verksamhet summerades nu till en förlust på strax över 1,2 miljoner kr. B-G föreslog direkt att klubben borde spara pengar genom att driva den administrativa verksamheten på ideell basis. Det var många som räckte upp handen och tyckte detta var en utmärkt idé och som var villiga att hjälpa till. Banpersonalens anställningar berördes inte men klubben hade inte längre någon intendent eller anställd personal i receptionen.

5. Ideellt arbete

En stor del av det administrativa arbetet tog B-G själv på sig. Klubbens ekonomiske eminens, Tore Nordlund, var åter en stöttepelare. Arbetet med medlemsregistret och GIT tog Calle Malmberg. Ansiktet utåt, arbetet i receptionen, bedrevs med ett antal klubbmedlemmar som receptionister under Kerstin Hanssons ledning. Banan sköttes under Roine Johanssons ledning. Marknadskommittén under Lars Henrikssons ledning hördes i Vallentunas lokalradio och syntes över hela bygden med resultat att klubben fick sponsorer till samtliga håll. Ett stort antal medlemmar engagerade sig och bidrog på olika sätt. Klubben inte bara överlevde. Klubben kunde åter visa ett positivt resultat. Det blev något av en nybyggaranda i verksamheten trots att klubben hade över 20 år på nacken.

Det stora engagemanget gjorde att klubben verkligen levde upp till sitt nya motto: "Klubben med stort hjärta". Många besökare uttryckte också respekt för det sätt som klubben drevs på.

Vädret är som det är. Spelåret 2012 blev ett blött år. Banan vara i bra skick men greenfeeintäkterna blev inte vad man hoppats på. I mars året därpå låg det fortfarande 15 cm snö på banan. Under en period var det klart väder med sol på dagarna och kallt på nätterna.

Effekten känner vi igen: snön smälte, vattnet frös till is och isbränna på flera greener blev resultatet. Därefter blev det mycket torrt. I juli var vattennivån i Ubbysjön så låg att bevattningen av banan fick begränsas. Det var inte bara naturen som ibland var motig. I början av juli drabbades vi åter av vandaler som en natt tog sig in på banan och gick illa åt flera greener. Men banpersonalen kämpade på. Och Wahlmansgården bidrog varje torsdag med sin kapacitet.

Även om mycket i klubben nu sköttes på frivillig väg går det inte att driva en restaurang på ideell basis. En ny krögare engagerades och drev verksamheten under två år. Därefter slöts ett kontrakt med Ulf och Lena Möller-Claeson som också drev restaurangen på Wäsby golfklubb. Det blev ett väldigt uppsving. Säsongen 2013 var det stor efterfrågan på deras mat. Den pizzaugn de satte upp i köket gick varm varje eftermiddag när Lindholmenborna passerade på väg hem och köpte med sig pizza. Följande år var det samma fart men då var deras pizzabagare, Jakob, oftast ensam i köket och jobbade på ett sätt som få personer skulle acceptera.

Den entusiasm som hade visats på årsmötet 2011 falnade dock så småningom. De högt uppsträckta händerna att vilja medverka sjönk allt längre ner. Även Handelsbanken började dra örnen åt sig och meddelade att klubbens checkräkningskredit skulle komma att reduceras.

På hösten 2013 kontaktade Neil Fosset, som var head pro på Lindö, vår klubb och visade intresse att tillsammans med ett team ta över verksamheten. Klubben kämpade visserligen med små marginaler men tyckte ändå att man skulle klara av det hela så diskussionerna begränsades till uppgiften som pro i klubben. Men i slutet av året visade det sig att betydligt fler än förväntat hade valt att lämna klubben. En prognos över kassaflödet för nästkommande år visade att pengarna skulle vara slut under tredje kvartalet. Under senhösten drabbades B-G av sjukdom och Lars Henriksson tog över ledarskapet. Lars tog ny kontakt med Neil angående framtiden. Neil svarade med ett mail med åtta punkter där han skissade på en överenskommelse. Styrelsen fick nu arbeta intensivt med att klara ut vad som var både möjligt och lämpligt att göra. Tiden var pressad. Alla visste att det gällde att finna en lösning innan det nya årets säsong drog igång. Åsikterna om vad verksamheten var värd gick brett isär. Synpunkterna varierade mellan att lämna allt för noll kronor till att begära att den nye ägaren skulle lösa in samtliga spelrätter för nominellt värde vilket motsvarade ca 14 miljoner kronor. Styrelsen nådde snart en enighet att det allra viktigaste var att så långt som möjligt säkra att banan och verksamheten kunde leva vidare. På vårmötet i mars 2014 presenterades tre alternativ för klubbens medlemmar: 1) fortsätta driva verksamheten i egen regi, 2) söka samarbete med Huvudstaden Golf som köpt upp ett antal banor i Stockholmsområdet, 3) sälja verksamheten till Neils bolag, Golf World AB. På ett extra möte en månad senare rekommenderade styrelsen alternativ 3 vilket mötet godkände. Roine Johansson, med stor avtalsvana, formulerade klubbens svar till Golf World i ett 8-sidigt förslag till avtal. Med smärre förändringar blev detta det avtal som träffades mellan klubben och bolaget. Golf World AB ändrade strax därefter namn till Golf4Golfers AB

Avtalet villkorades med att bolaget kunde teckna ett nytt arrendeavtal med kommunen. Klubbens arrende hade bara tre år kvar. Kommunens intentioner med marken var oförändrade så nytt avtal kunde tecknas – om än med en högre arrendavgift. Därmed trädde avtalet i kraft.

Klubben hade genom åren brottats mycket med den ekonomiska situationen. Men ekonomi är en egenartad konst. Genom affären med Golf4Golfers gjorde klubben en, formell, ekonomisk

förlust på drygt 18 miljoner kronor men är sedan dess mer livskraftig än på länge och är nu en i alla avseende helt ideell förening

Sommarlägret 2014

Två ärenden visade sig dock leva kvar och behöva lösas gemensamt av klubb och bolag. Det ena var regleringen av Ubbysjön. Kommunens miljöförvaltning ansåg att den reglering av vattennivån som vattendomen föreskrev inte var tillfyllest. Berndt Sparrwardt, som redan i förra omgången var med och löste denna fråga, engagerade sig, ritade och byggde en ny damm vid sjöns utlopp med ett Thomsonöverfall enligt konstens alla regler till kommunens belåtenhet. Han genomförde sedan även nivåmätningar som uppfyllde kommunens alla krav. Det andra ärendet gällde området mellan Lindholmenvägen och parkeringen. Klubben hade länge haft en intention att fylla upp detta område för att möjliggöra någon form av verksamhet. Sommaren 2013 fick klubben en förfrågan av en entreprenör om tillstånd att dumpa schaktmassor där. Detta passade klubbens planer så tillstånd gavs. Ett år senare anmälde dock en privatperson att en del av dumpmassorna kunde innehålla miljöfarligt byggnadsavfall. Golf4Golfers, som inte var särskilt insatt i ärendet, ansattes hårt av miljöförvaltningen. Roine Johansson kom åter in och stöttade bolaget. Det blev många, och tidvis mycket irriterade, möten innan kommunens miljöförvaltning i september 2017 utfärdade ett miljögodkännande efter att de kontaminerade massorna hade identifierats och bortforslats.

Avtalet mellan klubben och bolaget var ett risktagande för båda parter om än på olika sätt. För klubben en oro att bolaget skulle plocka russin ur kakan och sedan dra ner rullgardinen. Klubben hade formulerat ett antal skrivningar i avtalet för att gardera medlemmarna mot eventuella obehagliga överraskningar. Dessa skrivningar visade sig överflödiga. Bolaget uppfyllde under de första åren avtalets intentioner med råge.

I relation till bolaget är klubbens uppgift nu tvåfaldig: att tillsammans med bolaget vidmakthålla en god klubbanda samt att i dialog med bolaget tillvarata medlemmarnas intresse. Mottot "Klubben med stort hjärta" blir allt viktigare i takt med att golfmarknaden, speciellt i storstadsområdena, tenderar att bli "produktionsanläggningar".

Juniorsatsningarna fortsätter och blir också allt viktigare med åren. För alla parter: klubben, bolaget och framför allt ungdomarna själva. Men trots att konkurrensen om ungdomarnas tid

idag är väldigt tuff har klubben stadigt haft ungefär 30 aktiva juniorer i träning varje år de senaste åren. De har påbörjat sin träning i april under vårterminen och hållit på fram till slutet av september under höstterminen och med ett sommarläger som alltid är uppskattat.

Tävlingsprogrammet är också fortsatt omfattande. Seniorgolfsen omfattar långt över tusen starter varje år. Frukostgolf, damgolf, herrgolf, klubbmatcher mot grannklubbarna, Nationalslaget, Ämma och många fler tävlingar fyller kalendern förutom de viktiga mästerskapstävlingarna som detta senaste år hade imponerande många tävlande. Klubbmästare i år blev Rebecca Frisk och Emil Mårtensson.

Golf4Golfers har otvetydigt stått inför ett antal utmaningar sedan de tog över anläggningen. Bolaget har hanterat dessa och kunnat fortsätta utveckla banan. Samarbetet mellan bolag och klubb torde också vara unikt i golfsverige. Det finns exempel i regionen där liknande avtal träffats men som inom relativt kort tid resulterat i oenighet mellan parterna som resultat i att klubben upplöstes. Neil Fosset framhåller hur viktigt det är att klubbkänslan bland medlemmarna lever vidare. Med sina rötter i den engelska golfkulturen är detta en av hörnstenarna i en golfverksamhet. Torsdagsgruppen är som "Walks of life" och frukostgolfsen kan som precis som i England avslutas med bacon och ägg. Han är mån om att klubbens motto, Klubben med stort hjärta, ska leva vidare.

Det är härligt för en "gammal" klubbmedlem att höra Neils svar på frågan vad han helst vill säga om sitt jobb: "Det roligaste är att träffa så många positiva människor och att banan är så bra. Det är roligt att komma till jobbet!"

Jag frågar honom om allt bara är rosenrött och får svaret att "ska man vaska fram något mindre roligt är det att folk tar med sig egen fika och ibland även mat, vilket urholkar restaurangens möjligheter att överleva". Jag funderar på detta när jag åker hem från klubben. Ställer vi rimliga krav med tanke på de förutsättningar som gäller för restaurangen? Jag kommer osökt att tänka på det engagemang som fanns när klubben var ny för drygt 30 år sedan och som fortsatt har funnits på många håll genom åren. Det är visserligen ett annat samhälle idag. Men framtiden blir inte bara vad som helst. Framtiden blir vad vi gör den till.

Genom åren är det många som genom sina insatser i styrelse, i någon kommitté eller på annan frivillig väg har gjort klubben till vad den är idag. Så långt är det historia. Fortsättning följer och på senaste årsmötet, några månader före dessa rader, tog Cecilia Engblom över ordförandeskapet i klubben efter Lars Henriksson. Jag är övertygad om att den nya styrelsen och alla goda krafter i klubben kommer att fortsätta se till att vi lever upp till vårt motto: Klubben med ett stort hjärta.

Och till er som läser detta avslutar jag med en kommentar om golf av skämttecknaren Torvald Gahlin: "Det är med golf som med kärlek. Om man inte tar det på allvar är det inte roligt, och tar man det på allvar kan det krossa ens hjärta."

Klubbmästare genom åren

<u>År</u>	<u>Herrar</u>
1988	Göran Henriks
1989	Johan Tärnström
1990	Björn Hansson
1991	Björn Hansson
1992	Torgil Dahlberg
1993	Magnus Sahlström
1994	Magnus Sahlström
1995	Torgil Dahlberg
1996	Jock Selander
1997	Krister Eriksson
1998	Niklas Fallsjö
1999	Magnus Broström
2000	Magnus Lütz
2001	Paul McNamara
2002	Martin Bohlin
2003	Pär Skyhag
2004	Martin Bohlin
2005	Jonny Sandberg
2006	Magnus Sahlström
2007	Patrik Leveau
2008	Magnus Sahlström
2009	Patrik Leveau
2010	Patrik Leveau
2011	Patrik Leveau
2012	Patrik Leveau
2013	Tomas Helenius
2014	Niklas Sören
2015	Bobo Börjesson
2016	Henrik Jarpner
2017	Andreas Wallin
2018	Markku Leppänen
2019	Emil Mårtensson

Damer

Anne-Lise Steen
Gun Henriks
Linda Fredriksson
Vivi Marklund
Vivi Marklund
Terese Blomgren
Terese Blomgren
Terese Blomgren
Leila Edström
Lisa Ström
Anna Näslund
Lisa Ström
Maria Gustafson
<i>För få deltagare</i>
Elisabeth Lidbaum
Elisabeth Lidbaum
Linnea Stenvad
Johanna Frisk
Nicolina Erlandsson
Nicolina Erlandsson
Sophia Olsson
Nicolina Erlandsson
Rebecca Frisk
Rebecca Frisk
<i>För få deltagare</i>
<i>För få deltagare</i>
Maj Herold
<i>För få deltagare</i>
Maj Herold
Cecilia Engblom
Cecilia Engblom
Rebecca Frisk

Ordföranden (årsmöte hölls de första åren i november; sedan under många år ett höstmöte och ett årsmöte på våren)

1988	George Palasoff
1989 - 93	Nils Steen
1994 - 97	Karl Flink
1998 - 02	Göran Nydahl
2003 - 05	Per-Olov Blomberg
2006 - 07	Göran Poshman
2008 - 10	George Rocksten
2011 - 13	Bengt-Göran Broström
2014 - 18	Lars Henriksson
2019 -	Cecilia Engblom

Suttit i styrelsen någon gång (enligt tillgängligt underlag)

Håkan Alfredsson, Björn Backteman, Jan-Erik Bengtsson, Per-Olof Berg, Ann-Sofie Bergström, Fredrik Beskow, Claes Bjärle, Lisa Björkman, Lars Börjesson, Kenneth Dahlin, Karl Eriksson, Gösta Fahlén, Sif Fahlén, Jesper Fallenius, Dagmar Fogdegård, Gerhard Frick, Åke Frisk, Gunnar Gripenberg, Stefan Gunbrandt, Thomas Hahr, Kerstin Hansson, Tore Hansson, Maud Hedman, Marianne Hult, Bengt Hörnsten, Roine Johansson, Tord Jonsson, Börje Junestrand, Greta Junestrand, Gunnar Larsson, Jessica Lindblom, Margareta Lindbom, Anders Lindewald, Britta Lundkvist, Lars Lundqvist, Carl-Arne Malmberg, Bo-Magnus Malmström, Jan Martin, Huido Mesilane, Eva Månsson-Wahlgren, Elwe Nilsson, Göran Nydahl, Kurt Näslund, Caroline Ohlsén, Georg Palasoff, Britt-Marie Pettersson, Thorleif Ranum, Anna-Greta Robinson, Rolf Rosén, Uno Sandström, Jan Seling, Anna Siwe, Bo Skyhag, Jörgen Stark, Berndt Sparrwardt, Marianne Spegel, Rune Spegel, Jörgen Stark, Nils Steen, Björn Stenvad, Christina Stenvad, Jan Thörnholm, Jan Wahlgren, Bo Wahlman, Christina Vegerfors, Sten Vågeteg, Ulla-Britt Westin, Johan Westman, Dan Wetterstöm, Christer Öhlén,

Intendent / Klubbchef

Thorleif Ranum	1991 – 1993
Nils Steen	1994 – 2001
Michael Sheard	2001
Tord Jonsson	2002 – 2006
Susanne Herke	2007 – 2008
Carl-Arne Malmberg	2009

Head Pro

Stefan Kvillström	1990 – 1996
Staffan Seger	1997 – 1998
Mike Sheard	1999 – 2002
Martin Bohlin	2003 – 2008
Gary Steward	2009 – 2012
Linus Karlsson	2013
Robin Karlsson	2014 – 2015
George Sarri	2016 – 2017
Svante Adelin	2018
Stefan Sandqvist	2019 -

Greenkeeper

Åke Mattsson	1990 – 1991
Simon Pengel	1992 – 2001
Hans Favre	2002 – 2009
Jan-Åke Thylman	2010 – 2012
Lars Friberg	2013 – 2014
Gavin Reinolds	2015 -

Krögare

Åke Kjellberg	1991 – 1994
Ylva och Ulf Lindahl	1995 – 1996
Andreas Julén, Sofia Madenius	1997
Ylva och Ulf Lindahl	1998 – 2000
John och Marianne Alt	2001
Himso Widimlich, Gribby Krog	2002 – 2003
Frida Lindahl och Micke	2004 – 2005
Christer och My, Våning Ett	2006- del av 2007
Bobos Catering	2008 del av
Klubbens regi	2009 – 2010
<i>Saknar namnuppgift</i>	2011 – 2012
Ulf och Lena Möller-Claeson, Wäsby GK	2013 – 2014
Johan Pålsson	2015 – 2017
G4G regi	2018
Dixie Twins	2019